

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 225/2021-43

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov **Pol'nohospodárskeho družstva Dechtice**, Dechtice, IČO 00 207 667, a **Pozemkového spoločenstva – lesného a pasienkového urbára (LPU) Dechtice**, Dechtice, IČO 42 399 572, zastúpených obchodnou spoločnosťou **URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o.**, advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 27C/152/2014 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 27C/152/2014 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 27C/152/2014 **prikazuje** konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľom **priznáva** finančné zadost'učinenie každému po **500 eur**, ktoré **je** Okresný súd Trnava **povinný** zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Okresný súd Trnava **je povinný** nahradiť sťažovateľom trovy konania **450,29 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľov **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľov

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 225/2021-27 zo 16. marca 2021 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľov podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 152/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sú v procesnom postavení žalobcov sporovou stranou v napadnutom konaní, v ktorom sa domáhajú určenia neplatnosti nájomnej zmluvy.
3. Žaloba bola na okresnom súde podaná 15. júla 2014, avšak doteraz o nej nebolo právoplatne rozhodnuté. Sťažovatelia poukázali na celkovú dĺžku napadnutého konania a vytkli, že okresný súd síce nebol absolútne nečinný, ale konal nesústredene, neefektívne, nekoordinovane a zjavne pomaly, keďže časové intervaly medzi jednotlivými procesným úkonmi súdu boli neúmerne dlhé.
4. Sťažovatelia konštatovali, že vec nie je po skutkovej ani právnej stránke zložitá a svojím konaním neprispeli k prietahom v konaní.
5. Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že okresný súd v napadnutom konaní porušil ich základné práva uvedené v bode 1, aby prikázal okresnému súde vo veci konať bez zbytočných prietáhov a zaplatiť každému zo sťažovateľov primerané finančné zadosťučinenie 10 400 eur, ako aj náhradu trov konania.

II.

Vyjadrenie okresného súdu, replika sťažovateľov

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Okresný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol chronologický prehľad jednotlivých jeho úkonov v napadnutom konaní a konštatoval, že vec nie je skutkovo ani právne zložitá, hoci skutkové zdôvodnenie uplatneného nároku bolo rozsiahle a na preukázanie svojich tvrdení predkladali žalobcovia postupne veľké množstvo listinných dôkazov, s ktorými sa musel oboznámiť súd i protistrana. Poukázal na to, že konanie bolo niekoľkokrát prerušené, a to raz na žiadosť strán sporu z dôvodu mimosúdnych rokovaní a dvakrát z dôvodu úmrtí žalobcov vo 4. a v 10. rade do skončenia dedičského konania. Okresný súd ďalej vo svojom vyjadrení argumentoval:

„Z prehľadu úkonov je zrejmé, že vo veci sa priebežne koná, na dĺžku konania má vplyv viacero faktorov. Len prvé pojednávanie bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti sudkyne. Na dĺžke konania sa podieľali žalobcovia, právny zástupca žalobcov až po výzve súdu, aby doplnil chýbajúcu plnú moc od jednej zo žalobkýň oznámil, že táto zomrela 11 mesiacov pred podaním žaloby na súd, preto súd musel voči nej zastaviť konanie.

V priebehu konania dňa 16.1.2015 pristúpil žalobca t.č. v 11. rade, ktorý pri vstupe nepripojil súhlas ostatných žalobcov, podanie nepodal v potrebnom počte vyhotovení. Tieto vady boli odstránené až po výzve súdu a následne bolo rozhodnuté o jeho vstupe do konania. Žalobca v 11. rade uviedol pri vstupe do konania nový dôvod neplatnosti nájomnej zmluvy, ku ktorému musel mať možnosť sa žalovaný vyjadriť.

Následne žalobca v 11. rade v priebehu konania od zmluvy, ktorej neplatnosti sa žalobcovia domáhajú, odstúpil dňa 31.3.2016, preto podal žalovaný dňa 21.4.2016 vzájomnú žalobu, kde sa domáha neplatnosti odstúpenia od zmluvy, čím sa konanie opätovne predĺžilo z dôvodu zabezpečovania vyjadrení k vzájomnej žalobe.

Po rozhodnutí vo veci boli súdu doručené nové plné moci od žalobcov v 1. a 11. rade novému právnenému zástupcovi, pričom ani na výzvu súdu pôvodný právny zástupca JUDr. Bošácky, ktorý začal vykonávať advokáciu ako spoločník a konateľ s.r.o., neoznámil doposiaľ súdu či ukončil právne zastúpenie žalobcov v 2. až 8. rade a žalobcu v 10. rade. Až pri problémoch s doručovaním zásielok súd zistil z výpisu z obchodného registra, že je spoločníkom a konateľom Urban Steinecker Gašperec Bošanský s.r.o., ktorá zastupuje len žalobcov v 1. a 11. rade. Nereagoval na žiadne podania súdu i keď zásielky zasielané pôvodnému právnenému zástupcovi žalobcov aj právnenému zástupcovi žalobcov v 1. a 11. rade boli systémom doručované do rovnakej schránky.“

II.2. Replika sťažovateľov:

7. Sťažovatelia vo svojej replike k vyjadreniu okresného súdu odmietli ako nepravdivé jeho tvrdenie o neexistencii zbytočných ani subjektívnych prietáhov v konaní, ktoré by boli spôsobené sudcom alebo pracovníkom súdu. Poukázali na celkovú dĺžku napadnutého konania a uviedli, že vec patrí do bežnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Podľa názoru sťažovateľov neobstojí argument okresného súdu, v zmysle ktorého sú za spôsobené prietahy zodpovední žalobcovia pre ich podávanie návrhov na doplnenie dokazovania. Sťažovatelia sa tiež domnievajú, že okresný súd žiadnym spôsobom nepreukázal skutočnosti, ktoré by odôvodňovali reálny a vážny dôvod na prerušenie konania.

8. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože na základe ústavnej sťažnosti, vyjadrenia okresného súdu, repliky sťažovateľov a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Sťažovatelia sa svojou ústavnou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom k porušeniu označených práv malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

12. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľov.

15. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o určenie neplatnosti nájomnej zmluvy (a o vzájomnej žalobe o určenie neplatnosti odstúpenia od nájomnej zmluvy) možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto samotný charakter sporu nerobí dĺžku konania závislou od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci. Z hľadiska skutkovej stránky kauzy ústavný súd neprehliadol nesporný fakt, že na strane žalobcov vystupoval väčší počet strán, čo v dôsledku úmrtí niektorých z nich počas prebiehajúceho sporu spôsobovalo v spojení s dedičskými konaniami predĺženie žalovaného konania (december 2019 – august 2020, september 2020 – dosiaľ).

16. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom. Ústavný súd sa nestotožňuje s tvrdením okresného súdu, že sťažovatelia sa podieľali na dĺžke konania, keďže ním uvádzané skutočnosti na strane sťažovateľov (bod 6) relevantným spôsobom dĺžku napadnutého konania neovplyvnili. Navyše, pokiaľ okresný súd poukazuje aj na procesnú aktivitu sťažovateľov, ústavný súd k tomu uvádza, že využitie možností daných sťažovateľom procesnými predpismi na presadzovanie a uplatňovanie ich práv v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy (m. m. I. ÚS 31/01). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

17. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov v doterajšom priebehu konania, vychádzajúc z ústavnej sťažnosti, z vyjadrenia okresného súdu, chronologického prehľadu jednotlivých úkonov súdu a z predloženého súdneho spisu. Okresný súd bol nečinný takmer 4 mesiace, keď 13. mája 2015 boli splnené podmienky na pripustenie vstupu ďalšieho účastníka do konania, avšak príslušné uznesenie bolo vydané až 7. septembra 2015. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť až 1. januára 2016, a to predovšetkým preto, že bolo expedované 27. októbra 2015, teda po 1 mesiaci a 20 dňoch od jeho vydania, čo takisto predstavuje neodôvodnenú nečinnosť súdu. Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že medzi pojednávaniami konanými 6. apríla 2016 a 26. septembra 2016 je značná časová medzera vyše 5 a pol mesiaca, pričom v tomto období okresný súd iba zaslal vzájomnú žalobu na vyjadrenie a vyrubil súdny poplatok. Okresný súd uznesením z 19. januára 2017 právoplatným 20. februára 2017 prerušil konanie na 3 mesiace na základe zhodného návrhu strán na odročenie pojednávania. Žalobcovia 28. júna 2017 požiadali o pokračovanie v konaní. Okresný súd rozhodol o pokračovaní v konaní uznesením z 24. októbra 2017, teda takmer po 4 mesiacoch nečinnosti.

18. Ústavný súd pri hodnotení postupu okresného súdu v napadnutom konaní poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 24Co/209/2018-787 zo 4. septembra 2019, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu vydaný v napadnutom konaní a vec vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie. Dôvodom uvedeného rozhodnutia krajského súdu bola nepreskúmateľnosť a nedostatočná odôvodnenosť rozsudku okresného súdu. Z uvedených skutočností vyplýva nesprávna činnosť okresného súdu, ktorá tiež spôsobila priet'ahy v napadnutom konaní.

19. Nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou (dohovorom) zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (m. m. I. ÚS 688/2014).

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

22. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov, mu prikázal, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľov právoplatne skončená. Ústavným súdom uložený príkaz konať je v okolnostiach súdnej veci potrebné uplatniť so zreteľom na skutočnosť, že žalované konanie je prerušené v dôsledku prebiehajúceho dedičského konania po jednom zo zomrelých žalobcov. Procesný stav prerušeného konania však okresný súd nezbavuje povinnosti konať bez prietáhov po odpadnutí prekážky, ktorá prerušenie spôsobila.

23. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

24. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti žiadali o priznanie primeraného finančného zadost'účinenia každý v sume 10 400 eur, čo odôvodnili najmä celkovou dĺžkou napadnutého konania, jeho doterajším priebehom a neefektívnym postupom súdu, čo u nich spôsobilo zníženie dôvery v justíciu.

25. Cieľom primeraného finančného zadost'účinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

26. Pri určení primeraného finančného zadost'účinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'účinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

27. Pokiaľ sťažovatelia vo svojej replike namietajú prerušenie konania vo vzťahu k dedičským konaniam po zosnulých žalobcoch, ich kritika je podľa ústavného súdu nedôvodná, okresný súd v tomto smere postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP a navyše sťažovatelia proti uzneseniam o prerušení konania nijako nenamietali a nepodali proti nim odvolanie.

28. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie I. ÚS 162/03) konštatuje, že prerušenie konania možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným zákonom, nemožno v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (IV. ÚS 450/2011).

29. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako to je v prípade prerušenia konania, neposudzuje v zásade ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (napr. II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02). Ak sťažovateľ nevyužil dostupné a účinné právne prostriedky proti uzneseniu súdu o prerušení konania, ku ktorému došlo postupom predvídaným v Civilnom sporovom poriadku, nemôže teraz

v tomto konaní pred ústavným súdom napádať dôsledky tohto prerušenia konania ako „zbytočné prieťahy“ vyvolané nečinnosťou súdu (m. m. I. ÚS 10/03).

30. Vzhľadom na prerušenie napadnutého konania okresný súd nemohol približne spolu 1 rok a 6 mesiacov vykonávať v prerušenom konaní žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty strán. S nahliadaním na doterajšiu dĺžku konania cez uvedené skutočnosti, berúc do úvahy neodôvodnenú nečinnosť okresného súdu, jeho nesprávnu a neefektívnu činnosť, predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľov, ako aj všetky okolnosti daného prípadu, ústavný súd považoval priznanie sumy 500 eur pre každého zo sťažovateľov za primerané finančné zadost'učinenie. Vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadost'učinenia, ktorú už ústavný súd nepovažoval za primeranú, návrhu sťažovateľov nevyhovel.

IV.

Trovy konania

31. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

32. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

33. Ústavný súd priznal sťažovateľom trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

34. Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2019 v sume 1 062 eur. Ústavný súd priznal sťažovateľom náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2020 (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti), pričom hodnota jedného úkonu je 177 eur.

35. Vzhľadom na to, že právna zástupkyňa zastupovala dve osoby, v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Vychádzajúc z uvedeného, hodnota jedného spoločného úkonu právnej služby v tomto prípade predstavuje 177 eur. Ďalej má právna zástupkyňa sťažovateľov nárok aj na náhradu režijného paušálu 10,62 eur za každý úkon podľa vyhlášky. Právna zástupkyňa je zároveň platiteľkou dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 %. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľom, spolu takto predstavuje sumu 450,29 eur. Náhradu za ďalší úkon právnej služby – repliku sťažovateľov zo 6. júla 2021, ústavný súd sťažovateľom nepriznal, pretože obsah uvedeného podania nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci.

36. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2021

Robert Šorl
predseda senátu